

Narcís de Carreras, més que un bisbalenc

Quan Narcís de Carreras va néixer, la Bisbal només era una vila. Faltava poc menys d'un any per tal que Alfons XIII, fent cas a la petició estrofolària i una mica passada de moda del senyor Rodolf d'Oliver, li concedís el títol de ciutat. Naturalment, tal com es correspon a una època de canvis i de transformacions, la nova va desvetllar pocs entusiasmes. Encara que quasi amb tota certesa ni el rei ni el sol·licitant no fossin capaços d'interpretar com calia els batecs dels temps, la història anava per uns altres camins.

Narcís de Carreras va créixer en aquest món que canviava. Havia nascut al carrer Ample, però va traslladar-se a viure sota les Voltes poc després de la fallida de la banca familiar que regentava el seu pare.

Fill únic de Sebastià de Carreras i de Dolors Guiteras, el jove Narcís no va anar a l'escola fins als set anys. L'empremta del mestre que va trobar-hi, Josep Barceló i Matas, va ser definitiva. Ben aviat es va fer evident que no tenia cap intenció de continuar l'agència de transports a què va dedicar-se el seu pare. Com la ciutat, ell també anava per uns altres camins.

A quinze anys va a Girona a estudiar magisteri i, a divuit, estarà tot un curs escolar a Bonmatí treballant com a mestre. En va tenir prou: un any més tard, el trobem fent classes en un col·legi privat de Sant Just Desvern mentre segueix els estudis de dret.

Però el tombant definitiu de la seva vida va arribar el dia en

què va conèixer Francesc Cambó. Sembla que el dirigent de la Lliga va interessar-se per Narcís de Carreras després de sentir-li una arenga en una manifestació d'estudiants. Amb el temps, Narcís de Carreras serà el seu col·laborador, el seu amic, el seu secretari, i el seu successor més convençut.

Home de grans fidelitats, va conèixer Dolors Serra i Forn, que seria la seva dona, des de molt petit. Les famílies eren veïnes quan vivia sota les Voltes i, plegats, van traslladar-se a Barcelona en el moment que ell va decidir que li calia ampliar els seus horitzons. Encara no té trenta anys i ja sap quins seran els compromisos de la seva vida. Cinquanta anys més tard, Narcís de Carreras continuarà lluitant exactament pel mateix.

Només amb una biografia com aquesta es pot entendre, *last but not least*, la seva tercera fidelitat: el nostre home se sentirà bisbalenc arreu allà on vagi. Avui, més que mai, a la capital del Baix Empordà la gent recorda l'època en què pel sol fet de ser d'aquesta població, sense que es tingués en compte el passat polític ni la ideologia, les portes de casa seva s'obrien a qualsevol.

I és que el senyor Narcís de Carreras va ser l'últim gran mecenes que ha conegut aquesta ciutat. El mecenes, és clar, d'un temps de misèria, d'una època fruit d'una guerra que ni els bisbalencs ni els homes de la Lliga no varen triar.

Fer la llista del seu mecenatge seria impossible. D'altra banda, estic convençut que no li hauria plagut gens ni

mica poder-la llegir publicada en cap lloc. Com a dades històriques, i per tant conegudes per molts, val la pena recordar que si les campanes de La Bisbal porten el nom de Sebastiana i Dolors —el nom dels seus pares— és perquè va ser ell qui va regalar-les just passada la guerra; recordar, també, el dia que va fer venir el primer equip del Barça a jugar a la Bisbal— i tots sabem què significa el Barça, i també què van ser els temps del franquisme— i, sobretot, recordar els actes d'homenatge de quan van fer-lo alcalde honorari de la Bisbal. Segons ell mateix, cap altre acte el va omplir tant d'orgull com aquest. Com Francesc d'Asís Llach, com Pere Lloberas i com tants d'altres, Narcís de Carreras respirava Bisbal pels quatre costats.

Narcís de Carreras a l'antic Ajuntament de la Bisbal.

Narcís de Carreras acompanyat de diferents autoritats ciutadanes al carrer Ample de la Bisbal. La foto correspon al dia en què van concedir-li el títol d'alcalde honorari de la ciutat.

A causa de l'edat, la gent de la meua generació quasi només podem recordar-lo assegut al balcó de davant de les Voltes els vespres d'estiu. Hi passàvem per davant i el vèiem assegut, contemplant satisfet, ple de bonhomia, l'única ciutat que va saber seva. Un lloc on,

paradoxalment, i vacances a part, no hi va viure ni tan sols vint anys. No hi fa res: per paradisos els paradisos perduts perquè, es vagi on es vagi, el punt de partida coincideix moltes vegades amb el punt d'arribada.

I com que el sabíem culte, sensible, amable, educat, bona persona i fill del noucentisme, m'agrada creure que, tal com deia Kavafis, també el senyor Narcís de Carreras pensava que la ciutat el seguia arreu on era i que, anés on anés, no oblidava mai que «aquest serà sempre el teu port terrestre».

XAVIER CORTADELLAS

PD. Aquest article hauria estat impossible d'escriure de no comptar amb la inestimable ajuda de Maria Dolors Massaguer. No només ha tingut l'amabilitat de rebre'm i de proporcionar-me moltes dades que desconeixia, sinó que, a més, ha resolt amb paciència i seny cadascun dels meus dubtes.

